

**Preek gehouden op zondag 1 oktober 2017 in de ELG Zeist n.a.v. zondagsgebed,
Lied 130a en evangelie Lucas 7:11-16**

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Vanmorgen hebben we van Lucas een heel bijzonder verhaal gehoord.
Maar ook wel een moeilijk verhaal. Aangrijpend.
In eerste instantie lijkt het of het om een tastbaar wonder gaat.
Om de lijfelijke opstanding van een dode.
We zouden misschien graag willen dat dat kon.
Maar dat is niet de boodschap waarom het gaat.

Waar het wel om gaat, is dat Lucas met dit verhaal *getuigt* van zijn rotsvaste geloof in het erbarmen van God over de mensen als ze diep in nood zijn. Zoals de weduwe Én Lucas *getuigt* ervan dat hij niet alleen staat in zijn geloof.
al de mensen die erbij zijn loven God met de woorden:
“God heeft zich om zijn volk bekommerd”

Op zijn tocht door Galilea komt Jezus met zijn leerlingen en nog een heleboel andere mensen die hem volgen, aan bij een stad Naïn in Galilea.

Buiten bij de poort vindt dan een ontmoeting plaats met een rouwstoet, die juist de stadspoort uit komt.

Een grote rouwstoet, want de enige zoon van een weduwe is gestorven.

En dat heeft een enorme impact.

De weduwe die het al zonder de zorg en bescherming van haar man moet stellen, is nu alles wat ze nog had, kwijt.

Haar enige geliefde kind dat ze om hemzelf al niet kon missen, maar ook zijn zorg en liefde voor haar, het levensperspectief dat hij voor haar betekende,
alles was ze kwijt.

In die tijd extra zwaar omdat de zekerheid van haar levensonderhoud wegviel.

Wat was je als vrouw zonder man of zoon die voor je kon zorgen?

Dat begrijpt en raakt iedereen in haar omgeving en zo is ze omringd door een heleboel verdere familie en bekenden. Zij zijn het netwerk dat haar opvangt.

Ook Jezus en de zijnen worden geraakt door dit grote verdriet.

En dan schrijft Lucas dat indringende zinnetje:

“Toen de Heer haar zag, werd hij door medelijden bewogen.”

Als we die woorden lezen in het evangelie, weten we: nou komt het, goed opletten.

En hij, de Heer, zei tegen haar: weeklaag niet meer.

Ik weet niet wat u hierbij denkt, maar ik ben sprakeloos.: Jezus, mag ze alsjeblieft huilen.

Natuurlijk mag ze huilen. Ook van Jezus.

Het enige wat hij niet wil is dat haar verdriet het laatste is wat haar overblijft en ze daaraan bezwijkt.

Wat kan hij doen?

Jezus raakt de baar aan en zegt tegen de dode: jongeman, ik zeg je, sta op.

En dan staat er: de dode richtte zich op en begon te spreken, en Jezus gaf hem terug aan zijn moeder.

En daar wordt een mens dan ook weer stil van.

Het is wat je in zo'n situatie zou willen.

Het is prachtig, maar wat gebeurt hier?

Is hier werkelijk sprake van een zichtbaar wonder, een dode die fysiek tot leven gewekt wordt.

Of gebeurt er iets anders.

Kennelijk begrijpen al die mensen die er bij zijn, het erg goed.

Uit de ervaring van het leven weten velen hoe een mens in zo'n situatie volledig in de macht, in de ban kan zijn van wat hem/haar overkomt. Van de dood.

Lamgeslagen, niet aanspreekbaar, einde van alles.

Die macht van de dood over mensen wil Jezus doorbreken.

Wat anderen niet kunnen, lukt hem.

De deur naar het leven die door het overlijden van de zoon dichtgeslagen was, doet Jezus weer open.

De omstanders zijn vol ontzag en loven God om wat Jezus hier doet.

“Een groot *profeet* is onder ons opgestaan”

”God heeft zich om zijn volk bekommerd”

Daarin gelooft ook Lucas heilig en daarvan getuigt hij hier.

Deze geweldige boodschap wil hij een ieder die hem hoort meegeven.

Mensen in de tijd waarin hij leefde en werkte. En ook toekomstige generaties.

Lucas had waarschijnlijk geen idee hoe lang zijn evangelie doorgegeven zou worden.

Maar ook wij kunnen deze boodschap goed gebruiken.

We mogen Lucas'boodschap in bredere zin opvatten.

Niet alleen als dierbaren sterven, maar in alle situaties waarin mensen vast lopen en leven stagneert.

Ondanks de afstand in tijd is er qua zorgen en problemen van mensen niets veranderd.

De jaren tachtig na Christus, toen Lucas zijn evangelie opschreef, waren niet minder turbulent dan de huidige tijd. Lucas wist goed dat mensen zijn getuigenis nodig hadden.

In het groot: Toen waren er oorlogen, verschillende godsdiensten/ belangengroepen met de nodige strubbelingen, de verwoesting van de tempel in Jeruzalem.

En in het klein, in de privésfeer: gebroken relaties/families, ruzies tussen ouders en kinderen, ziekte, verlies van werk, armoede, sterfgevallen

En met alle gevolgen die die gebeurtenissen meebrachten en waarin mensen konden vastlopen.

Dat gebeurt niet alleen als er belangrijke mensen wegvallen.

Niet alleen door fysieke dood.
Ook door wat in overdrachtelijke zin doodt, kapot maakt, leven afbreekt.

Bij alle moeilijke dingen waar een mens tegenaan loopt en waardoor hij/zij niet meer weet "hoe nu verder?"

brengt Lucas zijn boodschap ook aan mensen van nu:

Blijf toch niet steken in al die narigheid. In Godsnaam.

Laat Jezus je raken vanuit zijn mededogen en weer deel van leven geven.

Roep God aan in angst en nood en vertrouw Hem je zorgen toe.

En vertrouw erop dat er hulp komt.

En als mensen zelf niet aanspreekbaar zijn, mogen er dan mensen om hen heen staan die vanuit hun begaan zijn/betrokkenheid helpen de ergste nood door te komen en ruimte te scheppen voor wat gewenst en mogelijk is.

Opdat er nieuw leven komen waar een mens gezegend en blij mee kan zijn.

Alle reden om God te loven en te getuigen dat er met Jezus toch wel een heel bijzonder iemand is gekomen dat hij de mensen bij deze God gebracht heeft.

God loven, van Hem getuigen en Zijn Naam belijden doen we in de liturgie en de liederen die we zingen.

Maar ook thuis in ons dagelijkse leven in de manier waarop we in het leven staan.

Ook thuis kunnen we zingen en God aanroepen.

We zijn mensen die getroost en gesterkt willen worden in Godsnaam.

We zijn ook mensen die elkaar en anderen troosten en moed inspreken, helpen waar nodig in onze zorg dat leven doorgaat, weer opgepakt kan worden.

Dat alles omdat God vraagt een naaste te zijn voor wie dat nodig heeft.

Daarmee getuigen wij van ons geloof

wie ons opvangt in onze nood,

wie ons sterk maakt en inspireert;

wie zijn kerk zuivert en beschermt

wie haar bestuurt met zijn genade.

Een geloof dat al eeuwen bestaat en heel veel mensen heeft geholpen het leven steeds weer op te pakken en zin te geven.

Een geloof dat al heel veel stormen heeft doorstaan en ook de huidige storm van onwetendheid, afstomping en frustraties zal doorstaan.

Een geloof dat niet zomaar mensenwerk is, maar een bijzondere gave van God.

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest

Amen